

Jutalom Istentől

A mai vasárnap evangéliuma arról tanúsodik, hogy az apostoli testület sem egy tökéletes társaság, hanem gyarló emberekből áll. Jézusnak ezzel az emberi gyarlósággal kellett szembenéznie, amikor Jakab és János apostolok első helyet szerettek volna biztosítani a maguk számára. Majd a többiek részéről is megmutatkozik a gyengeség, hiszen ők is hasonlóan gondolkozhattak, ők is magukra gondoltak, amikor megnehezteltek, megharagudtak a testvérpárra. Jézus jól kezeli a helyzetet, ügyesen oldja fel az így keletkezett feszültséget, miközben helyes irányba tereli apostolainak gondolkodását, elképzeléseit.

A két apostol abból a korabeli elképzelésből indul ki, hogy az eljövendő Messiás majd egy király, uralkodó lesz. Kérésükkel kifejezik hitüket, hogy Mesterük személyében a Messiást tisztelhetik. Azt szeretnék, ha nekik megkülönböztetett hely, szerep jutna Jézus megvalósuló királyságában. Elképzelésük azonban túlzottan egyoldalú, hiszen csak a dicsőségre, Jézus királyi megdicsőülésére gondolnak. Úgy tesznek, mintha semmit sem értettek volna meg abból, amiről közvetlenül kérésüket megelőzően beszélt Jézus, tudniillik ekkor jövendőlte meg immár harmadszor a rá váró szenvedéseket és halált (vö. Mk 10,32-34).

Jézus a következőt kérdezi tőlük: „Tudtok-e inni a kehelyből, amelyből én iszom, vagy meg tudtok-e keresztelkedni a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem?” Erre ők igennel válaszolnak. Szükséges megjegyeznünk, hogy aligha érthették ekkor, hogy mire is mondtak igent, mindenesetre az Úr

nem kérdőjelezi meg elszántságukat, nem kételkedik szavaik igazságában, hanem kijelentésüket ígéretnek veszi.

Ezután hangzik el a párbeszédet lezáró lényeges kijelentés az Úr szájából: „hogy a jobb és bal oldalamon ki üljön, azt nem én döntöm el. Az a hely azokat illeti, akiknek készült”, azaz nem ő, hanem a mennyei Atya fog erről dönteni.

E kijelentésben megmutatkozik, hogy Jézusban mindig elsőbbséget élvez az Atya akarata és az Atyának való engedelmesség. Jól ismeri tanítványai vágyait, de ezek csupán emberi vágyak. Saját küldetését nem igazíthatja ezekhez az emberi elképzelésekhez. Ezzel arra tanít bennünket, hogy mi is igazítsuk elképzeléseinket a mennyei Atya szándékához!

Ha életemet önzetlenül és nagylelkűen Isten és embertársaim szolgálataiba állítom, számíthatok Isten jutalmára, az örök életre.

Mindenki szolgája

A párbeszédet követően Jézus észreveszi, hogy a testvérpár fellépése ellenérzést ébreszt a többi apostolban, és szükségesnek tartja, hogy ezt késlekedés nélkül, a lehető leghamarabb feloldja bennük.

További szavait már valamennyi apostolhoz intézi, beleértve Jakabot és Jánost is: „Ha valaki közületek ki akar tűnni, legyen a szolgátok.” Az ellentmondásos kijelentés szerint a nagyságot szolgálattal lehet elérni, az elsőséget pedig azzal, hogy az ember mindenkinek szolgájává válik. Az ellentmondást Jézus szolgálata teszi értetővé.

Ő mindenki szolgája lett, a mennyei Atyától kapott küldetése az, hogy mindenki megváltását szolgálja önfeláldozásával, a szenvedés és a kereszthalál vállalásával. Ezzel érthetővé válik mindaz, amiről korábban, szenvedésének háromszori megjövendölésével beszélt Jézus.

Az örömhír szolgája

Szentlélek Isten! Te adod az apostoli buzgóságot, és te segítesz minden embert abban, hogy a visszautasítások és üldözések ellenére is hűségesek maradjanak hivatásukhoz, hitükhöz, Krisztus személyéhez.

Neked köszönhető, hogy akik Krisztus szavaiban felismerték az örök életre vezető tanítást, azt ne tartásuk magukban, hanem nagylelkűen továbbadják azt az igazságra éhezőknek és az örök életre vágyakozóknak. Tégy engem is az evangélium hirdetőjévé, az örömhír szolgájává!

Évközi 29.
vasárnap
Iz 53,10-11
Zsid 4,14-16
Mk 10,35-45

Hétfő
Ef 2,1-10
Lk 12,13-21

Kedd
Ef 2,12-22
Lk 12,35-38

Szerda
Ef 3,2-12
Lk 12,39-48

Csütörtök
Ef 3,14-21
Lk 12,49-53

Péntek
Ef 4,1-6
Lk 12,54-59

Szombat
Ef 4,7-16
Lk 13,1-9

Évközi 30.
vasárnap
Jer 31,7-9
Zsid 5,1-6
Mk 10,46-52